

Olvasók fóruma

Az Érted vagyok 100. számának megjelenése alkalmából

tisztelettel és szeretettel köszöntöm a folyóirat minden munkatársát, főszerkesztőjét, a szerkesztőség tagjait, a folyóirat elindítóit, az eszme akkori és mai hordozó „közegét”, és távoli öléssel üdvözlöm mindazokat, akik annak idején olvasták, illetve ma olvasnak, értik, és hasznát merítenek belőle.

Egy ilyen üdvözlés talán elég is lenne, ha nem írnánk folyamatosan „vérzivataros” időket, amelyekben kemény szelek hajlítgatják a fákat, szakítják le a fák és a mezők virágait, miközben csizmás lábak tapodnak le minden kezdeményezést. Az „Érted vagyok” immár 17 éve él és virul – reményem szerint egyre jobban –, szerényen alávetve magát mindannak, ami alapvető kötelezettség, és megtagadva mindent, ami „anyagi biztonság”, avagy ami egy lap fenntartásához „múlhatatlanul szükséges”.

Miből él tehát ez a lap?

Egy réges-régi kicsi szentkép rajza vésődött be gyermekkoromban mélyen a lelkembe, és kísért el eddig. Egy kis patak folyik; esteledik, csillámlik a víz a habokon; a patakon egy kis híd; egy ajtó, és az ajtó előtt fehérköpenyes férfialak kopogtat. Jézus az, ismerem rá a gyermeki emlékre újra meg újra.

Amióta az „Érted vagyok” megjelenik, erősíti bennem ezt a képet, vagyis azt, hogy Ő kopogtat, s én várhatom; nem kell semmit sem tennem, nem kell belépnem sehova, nem kell fölöslegesnek bizonyuló kötelezettségeket vállalnom, csak Neki kell kinyitnom az ajtót.

Ez a lap szerintem abból él, hogy ebben a mi világunkban kinyitja az ajtót, egyszerre sugározza a szabadságot és a szeretetet, és ezek együttes sugárözönét közli azokkal, akik vágnak erre.

És most itt lehetne fokozni – akár Petőfi ősi vágyáig is elmehetünk: „szabadság, szerelem, e kettő kell nekem” –, de vegyük tudomásul a realitásokat, és amit lehet, hordjunk csak össze, anyagiakat is. Az eszme pedig maradjon. A lapot szeretetben körülvevő kis közösség kontrollja segítse hozzá a lapot ezután is, hogy a mai szellemi harcok ferdeségeinek átvétele helyett Jézus szelíd útján járjon ezután is, mindig.

Kívánok a lapnak, mint ahogyan magamnak is, hosszú, boldog és további termékeny életet.

**dr. Körmeny Györgyi
Üröm**

Tisztelt Szerkesztőség!

Engedjék meg, hogy néhány sorban kifejezzem gratulációmát Önöknek.

Néhány éve kerültem kapcsolatba az „Érted vagyok” c. újsággal. Kíváncsi-an, nyitott lélekkel olvastam, hiszen semmit sem tudtam a kiadványról, de nagyon érdekelt. A „kulcsfigura” Gromon András volt, aki először a kezembe adta.

S most már az életem részévé vált, várom a megjelenést. Higgyék el, ez nem felszínes udvariaskodás. Ma, amikor a szellemi élet jórészt üres és értéktelen, jó érzés olyat is olvasni, ami elgondolkodtat.

Természetesen nem mindennel értek egyet, de talán ez a jó, így lehet élesíteni az elmét.

Aztán, ahogy telt az idő, bekapcsolódhattam az Önök munkájába a Moha-mesék gépelésével, ami egy kicsi szelete az újság előállításának, én még is örömmel teszem.

A 100. lapszám megjelenése külön örömmel töltött el. Nem az évszám kezelettségé miatt, hanem mert ez azt jelzi, hogy az „Érted vagyok” életképes.

Úgy gondolom, hogy érzéseinket ki kell mondanunk. Sivár ez a világ, pedig szebbé tehetnénk egy-egy jó szóval, egy baráti mozdulattal. Mert fontos, hogy visszajelzést kapjunk, az lendítőerőt ad, friss energiát pumpál fáradt, esetleg néha lemondó kedélyünkbe.

Önöknek is tudniuk kell, hogy amit csinálnak, az értékes és jó.

További munkájukhoz kívánok erőt, kitartást, sok sikert!

Baráti üdvözléssel:

**Szvitil Györgyné
Piliscsaba**

Büszke örömmel vettem kezembe az „Érted vagyok” 100. számát! Ez a mi lapunk, amilyen nincs több széles e világon! Szeretettel gondoltam Simonyi Gyuszira, aki megálmodta, megalapította, az első tíz számot szerkesztette, és színvonalasan vezette az EV-et. A családi és közösségi folyóiratból a jelen szerkesztőség munkába állásával a jézusi tájékozódás újságja lett, s nekem mindkető nagyon közel áll a szívemhez.

Előfordul, hogy olvasáskor azt gondolom, „hát én ezt a cikket nem biztos, hogy beletettem volna”, olyan viszont minden számban van, hogy kihúzó magam, s úgy vélem, „ez a nagyszerű írás sehol máshol nem jelenhetett volna meg Magyarországon, csak a mi lapunkban”!

Mivel többnyire buszon utazva van időm olvasni, legelőször a riportokat keresem meg. Szívesen olvasnék többet is belőlük, mert ezek az „életszagú” tanúságtevések lelkesítenek leginkább. Persze el is szégyellem magam ilyenkor, hiszen emberemlékezést óta nem küldtem jó riportot az EV-nek, pedig én is sok nagyszerű emberrel találkozom. Ez állandóan szembesít azzal, hogy akkor lenne még sokszínűbb, izgalmasabb az újság, ha sokkal többen dolgoznának rajta. Ha több Bokor-beli érezné magáénak a felelősséget az EV-ért, akkor kevesebb fordított cikk kellene bele, s még inkább hozzánk szóló lenne a tartalom. Hiszen a Bokor tagjai által írt bibliai elmélkedések rovatán látszik,

hogy fantasztikus gondolatok és mondatok születnek a mieink agyában is.

De érdeklődéssel olvasom a legújabb teológiai vagy ökológiai cikkeket is, s sok örömet okoztak már – a talán leginkább – szépirodalmi kategóriába sorolható írások is.

Be kell vallanom, a Moha-mesesorozatot nem olvasom, sem én, sem a gyerekek, bár évekkkel ezelőtt nagyon szerettük. Lehet, hogy ennyi év után érdemes lenne változtatni, főleg így, hogy tulajdonképpen „házi meseirónk” is van Dombiné Zsuzsi személyében, de éppen most olvasom egy súlyosan sérült, tolókkocsis fiatal lány mesekönyvét is, amely fantasztikusan változatos és ötletdús írásokat tartalmaz. Persze az is lehet, hogy számos család azért várja az EV-et, hogy egy kupacba gyűlve felolvassák a Moha-mesét, és a gyerekek kiszínezzék gyűjthessék a képecskéket.

Ebből is látszik, hogy nem lehet olyan folyóiratot szerkeszteni, amellyel mindenki elégedett lenne, ezért van az, hogy többnyire csak a kritikák fogalmazódnak meg az olvasói levelekben is.

Pedig országszerte számtalan sok olvasója van az EV-nek, akik alig várják a lap megérkezését, hogy épüljenek, töprengjenek, életet alakítsanak a jézusi gondolatok nyomán.

Köszönjük mindazok munkáját, akik időt és fáradságot nem kímélve, szolgáló szeretettel hordozzák az „Érted vagyok”-ot!

Aldjon meg mindannyiunkat az Úr, hogy a Bokor élő hitéből és cselekedeteiből is legyen mindig meríteni valójuk a szerkesztőknek!

**Köszeginé Melinda
Pécs**

Kedves szerkesztő Testvéreim!

Örömmel tartom kezemben az „Érted vagyok” 100. számát. (Mind a százát örzöm.)

Büszke vagyok Rátok, és köszönöm Nektek a sok munkát, az értékes színvonalat és a fel-felcsillanó kedvességet. Nagyon szeretem az illusztrációkat, mindig szépek, igényesek. Időnkint elgondolkozom, a fordító(k)nak hány munkájára állhat a jó stílusú cikkek mögött. Köszönöm.

Ha lehet, javaslatom is lenne. Az „Érted vagyok” a Karácsonyi Ajándék utóda. A Karácsonyi Ajándékba csak a Bokor tagjai írtak, ki ahogy hangját. De testvéri hang volt mind, családias.

A Bokor író emberei nagyrészt elhallgattak. De a lelki gyakorlatokon születnek jó elmélkedések, előadások ma is. Ezekből érdemes volna többet közkinccsá tenni, s hívó szöveggel biztatni az előadókat, hogy küldjék el gondolataikat. Így egymás hangját is jobban hallhatnánk. Igaz, hogy ez többletmunkát jelent a szerkesztőknek, de hát, ha hűz a ló, még raknak a szekérre!

Még egyszer köszönöm a 100. számot! Kívánok a jövő évre is sok erőt és türelmet a munkához, egymáshoz és az egészülethez. Isten áldása legyen rajtatok!

Testvéri szeretettel köszöntelek Titeket:

**Trásy Éva
Budapest**